

Brug der zielen

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie

De kleuren van schaduw

De kleuren van licht

Het onzichtbare leven van Addie LaRue

Gallant

Stad vol geesten

Tunnel van botten

Brug der zielen

V.E. Schwab

Brug der zielen

Vertaald door Sandra van de Ven

ISBN 978-90-225-9971-6

ISBN 978-94-023-2369-6 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Bridge of Souls*

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagbeeld- en ontwerp: Scholastic, bewerkt door DPS Design & Pre-press Studio

Kaart op pagina 11-12: © 2021 Maxime Plasse

Illustraties: © Laura Sampaio de Queiroz (@lasq.draws)

Zetwerk: Pier Post

© 2021 Victoria Schwab

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A.

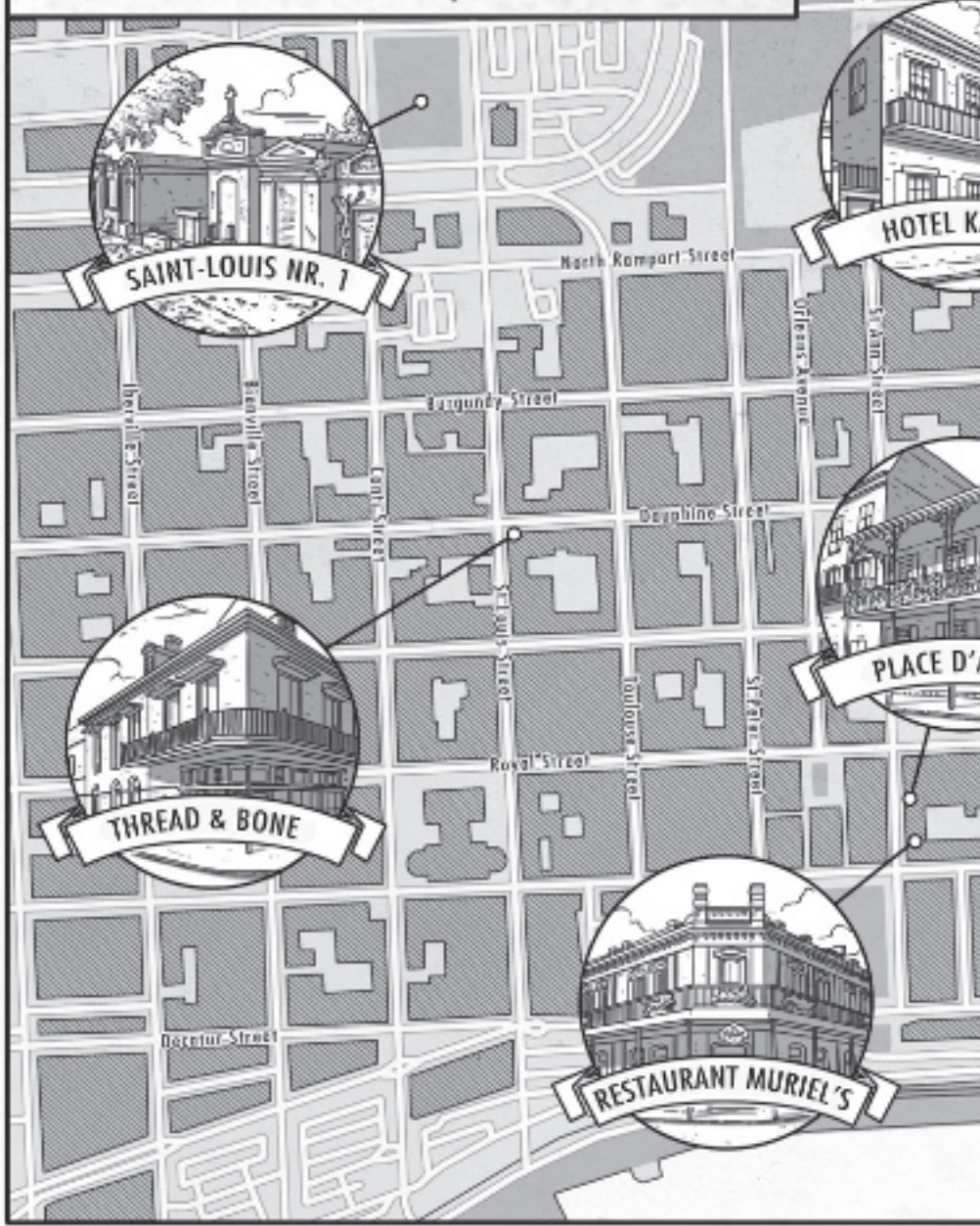
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

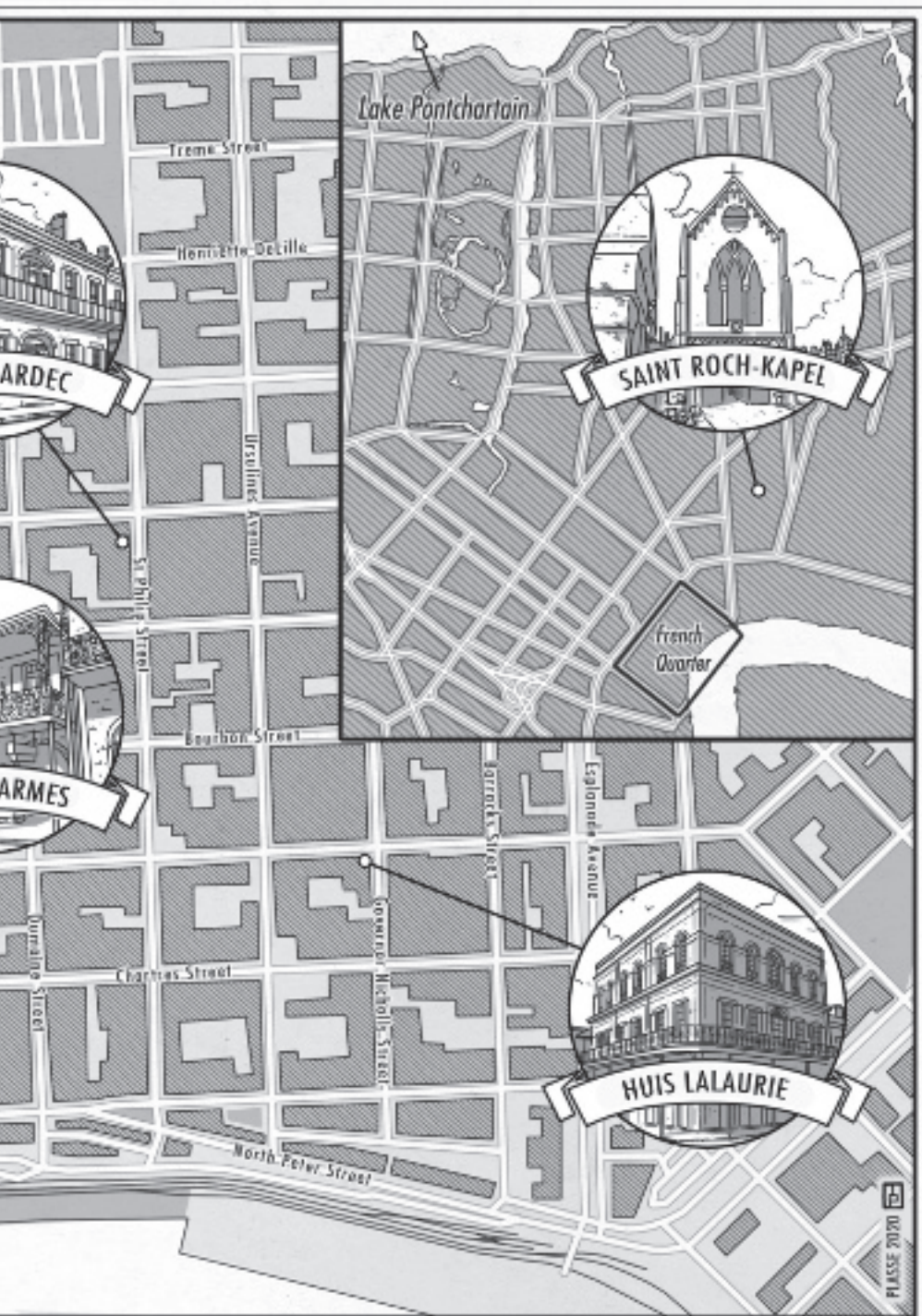
**VOOR KINDEREN DIE HET DONKER IN LOPEN,
OOK AL ZIJN ZE ER BANG VOOR.**

‘Daar ik voor Dood niet stoppen kon,
deed hij ’t attent voor mij.’

Uit: *Emily Dickinson: Gedichten I*, vert. Peter Verstegen

CASSIDY'S KAART VAN NEW ORLEANS, LOUISIANA

DEEL 1

SUIKER EN SCHEDELS

Ik kan heel veel fijne manieren bedenken om wakker te worden.

Bijvoorbeeld door de geur van pannenkoeken in de zomer, of het eerste herfstbriesje. De zalige loomheid van een winterdag waarop de wereld onder een dikke sneeuwdeken schuilgaat. Als ontwaken rustig en vredig voelt, als een langzame overgang van dromen naar daglicht.

En dan heb je dit: de schok van gordijnen die worden opengegooid, zodat er fel zonlicht naar binnen stroomt, en het plotselinge gewicht van een heel grote kat die op mijn borst neerkomt.

Met een kreun trek ik mijn ogen open en zie Grim die me met één zwarte voorpoot vlak boven mijn gezicht aanstaart.

‘D’raf,’ mompel ik, en ik draai me zo ver om dat de kat op zijn zij op de lakens valt. Hij werpt me een zure blik toe, slaakt een zachte kattenzucht en zakt dieper in het bed weg.

‘Tijd om op te staan!’ zegt mijn moeder op veel te opgewekte toon, en dat terwijl we gisteravond pas zijn aangekomen en mijn lichaam geen flauw idee heeft hoe laat het is. Mijn hoofd bonst dof en ik weet niet of het door de jetlag komt of doordat ik geesten voel.

Ik trek de lakens weer over me heen, rillend in de kunstmatige kou van de airco in het hotel, die de hele nacht heeft gezoemd. Mijn moeder gooit het raam open, maar in plaats van een briesje komt er een muur van warmte naar binnen.

Het is zomers, zweterig heet.

Op straat klinkt vals gezang, dat wordt beantwoord door het zachte geschetter van een trombone. Iemand gilt het uit van het lachen. Ergens anders laat iemand iets vallen, en het galmt als een gong.

Zelfs om tien uur ’s ochtends is New Orleans een en al kabaal.

Ik ga rechtop zitten, met op mijn hoofd een nest van klitende krullen, en kijk slaapdronken om me heen.

Hm.

Toen we gisteravond binnenkwamen, heb ik alleen even mijn gezicht gewassen voor ik me in bed liet vallen. Maar nu ik wakker ben, besef ik dat onze hotelkamer niet bepaald gewoon is. Niet dat we tijdens onze reis ook maar

één keer op een ‘gewone’ plek hebben gelogeed, maar Hotel Kardec is wel héél vreemd.

Mijn bed staat helemaal in de hoek op een kleine verhoging. Tussen mijn slaappleats en het enorme hemelbed aan de andere kant van de kamer, dat mijn ouders hebben opgeëist, is een zitgedeelte. Maar dat is allemaal nog niet zo raar. Nee, het rare is dat de hele kamer is ingericht in rijke paarstinten en donkerblauw met gouden accenten en dat overal zijde en fluweel overheen gedrapeerd is. Het is net of je in de tent van een waarzegster bent. De grepen van de laatjes en de haken aan de muur hebben allemaal de vorm van een hand: tot een vuist gebald of uitgestoken met de handpalm naar boven.

We hebben onze koffers op een hoopje op de glanzende houten vloer gegooid en er puilen aan alle kanten kleren uit, zo veel haast hadden we na onze vlucht om ons om te kleden en in bed te duiken. En daar, te midden van de chaos, tussen de toiletta's van mijn moeder en mijn cameratas, zit Jacob Ellis Hale, mijn beste vriend en onze huisgeest.

Jacob spookt al bij me sinds vorig jaar aan het begin van de lente, toen ik in een rivier viel en hij mijn leven redde. Samen hebben we te maken gehad met geesten in Schotland, klopgeesten in Parijs, begraafplaatsen en catacomben en nog veel meer.

Hij zit in kleermakerszit met zijn ellebogen op zijn knieën en er ligt een opengeslagen stripboek voor hem op de grond. En dan zie ik dat de bladzijden worden omgeslagen.

Het zou door de wind kunnen komen, maar mijn moeder heeft het raam alweer dichtgedaan.

En de bladzijden worden maar naar één kant omgeslagen, ongeveer in het tempo waarin een jongen een boek zou lezen.

We weten allebei dat hij daartoe niet in staat zou moeten zijn.

Een week geleden kon hij dat nog niet, en nu...

‘Kom op, Cass,’ zegt mijn moeder. ‘Schiet eens een beetje op.’

We gaan vanavond pas filmen, dus ik wil al tegenstribbelen, maar dan voegt mijn vader eraan toe: ‘We hebben bij Café du Monde met onze gids afgesproken.’

Nieuwsgierig veer ik op. In elke stad waar we voor de tv-serie van mijn ouders naartoe gaan, krijgen we een plaatselijke gids, iemand die de stad, en haar geheimen, goed kent. Ik vraag me af wat onze nieuwe gids voor iemand zal zijn: een scepticus of iemand die echt in geesten gelooft.

Aan de andere kant van de kamer lopen mijn ouders bedrijvig heen en weer om zich klaar te maken. Mijn moeder poetst een veeg scheerschuim van mijn vaders wang. Hij helpt haar met de sluiting van haar armbandje.

Op dit moment zijn het nog gewoon mijn ouders: onhandige, lieve nerds. Maar als vanavond de camera's gaan draaien, veranderen ze in de inspookteurs: paranormale onderzoekers die in hun jacht op geesten de wereld rondreizen. Heel imposant allemaal.

‘Jouw leven is anders ook behoorlijk imposant,’ zegt Jacob zonder op te kijken. ‘Of in elk geval behoorlijk vreemd.’

Jacob Ellis Hale, beste vriend, huisgeest en constante luistervink.

Hij steekt zijn handen omhoog. ‘Ik kan er niks aan doen dat jij zo luid denkt.’

Ik vermoed dat zijn vermogen om mijn gedachten te lezen iets te maken heeft met het feit dat hij me uit het land van de doden heeft weggetrokken en dat ik hem heb meegetrokken naar het land van de levenden. Daardoor zitten we nu soort van aan elkaar vast. Als kauwgum in je haar.

Jacob fronst. ‘En dan ben ik zeker de kauwgum?’

Ik rol met mijn ogen. Eigenlijk vind ik dus dat ik ook zijn gedachten zou moeten kunnen lezen.

‘Misschien denk ik gewoon heel zachtjes,’ zegt hij.

Misschien is jouw hoofd gewoon leeg, denk ik terwijl ik mijn tong uitsteek.

Hij trekt een boos gezicht.

Ik proest het uit.

Mijn ouders draaien zich om en kijken me aan.

‘Sorry.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Iets tussen Jacob en mij.’

Mijn moeder glimlacht, maar mijn vader trekt zijn wenkbrauw op. Mijn moeder gelóóft erin, al weet ik niet helemaal zeker of ze gelooft in Jacob de geest of in Jacob het denkbeeldige vriendje en de handige smoes voor al die keren dat haar dochter in de problemen raakt. Mijn vader

gelooft er absoluut niet in, en hij vindt dat ik te oud begin te worden voor denkbeeldige vriendjes. Dat ben ik met hem eens. Maar Jacob is helemaal niet denkbeeldig, alleen maar onzichtbaar, en ik kan er ook niks aan doen dat mijn ouders hem niet kunnen zien.

Nog niet.

Dat denk ik zo stilletjes mogelijk, maar Jacob hoort het toch. Hij lijkt de ondertoon van angst echter niet op te vangen, want hij staat glimlachend op.

‘Weet je wat...’ Hij ademt op de ruit. ‘Misschien kan ik...’

Hij brengt zijn wijsvinger naar het beslagen stukje toe en schrijft met een geconcentreerde frons op zijn voorhoofd een J. Tot mijn grote verbazing – en ontzetting – is de letter duidelijk op het glas te zien.

Ik spring mijn bed uit en veeg hem weg voor mijn ouders hem kunnen zien.

‘Spelbreker,’ mompelt hij, maar het laatste wat ik kan gebruiken is dat mijn ouders te weten komen dat Jacob wel degelijk echt is, dat ik bijna dood was geweest en dat ik elke vrije seconde druk bezig ben geweest met jagen op spoken. Ik heb zo’n vermoeden dat ze dat niet zouden goedkeuren.

Zit, blijf, beveel ik terwijl ik de badkamer in glip om me aan te kleden.

Ik doe mijn haar in een slordige knot en probeer niet te veel stil te staan bij het feit dat mijn beste vriend absoluut, onmiskenbaar sterker wordt.

Ik haal mijn ketting achter mijn shirt vandaan en bestu-

deer het bungelende spiegelhangertje. Een spiegel om de waarheid te tonen. Een spiegel om geesten eraan te helpen herinneren dat ze dood zijn. Een spiegel om ze in bedwang te houden, zodat ik de draad kan breken en ze kan doorsturen.

Mijn spiegelbeeld kijkt me onzeker aan en ik probeer niet te denken aan de Sluier en aan de reden waarom geesten daarachter horen te blijven. Ik probeer niet te denken aan wat er gebeurt met geesten die zo echt worden dat ze onze wereld kunnen beïnvloeden. Ik probeer niet te denken aan mijn vriendin Lara Chowdhury, die me vertelde dat het mijn taak was om Jacob door te sturen voordat hij te gevaarlijk werd, voordat, voordat...

Ik probeer niet te denken aan mijn dromen van de laatste tijd, waarin Jacobs ogen rood worden en de wereld om hem heen instort, waarin hij zich niet herinnert wie ik ben, zich niet herinnert wie hij zelf is, en ik moet kiezen tussen mijn beste vriend redden en al het andere redden.

Daar probeer ik allemaal niet aan te denken.

In plaats daarvan kleeft ik me verder aan, en als ik de badkamer uit kom, ligt Jacob languit voor Grims neus op de vloer. Zo te zien doen ze een spelletje 'wie het eerst weggijkt'. Ik hou mezelf voor dat Jacob geen gewone geest is. Hij is Jacob. Hij is mijn beste vriend.

Jacob rukt zijn blik los en kijkt naar mij, en ik weet dat hij mijn gedachten kan horen, dus concentreer ik me op Grim.

De zwarte staart van de kat zwiept loom van links naar

rechts, en niet voor het eerst vraag ik me af of katten – zelfs totaal nutteloze katten die ongeveer zo actief zijn als het gemiddelde haardkleed – soms meer kunnen zien dan wat zich direct voor hun neus bevindt, of ze net als ik de Sluier kunnen voelen, en de geesten die erachter schuilgaan.

Ik raap mijn fototoestel op van de grond, hang de paarse riem om mijn hals en doe er een nieuw rolletje in. Mijn ouders hebben me gevraagd foto's te maken van wat er achter de schermen van hun tv-serie gebeurt. Alsof ik niet al genoeg op mijn bordje heb. Ik moet ook al voorkomen dat kwaadaardige geesten chaos creëren.

Ach ja, je moet een hobby hebben.

'Computerspelletjes zouden een goede keuze zijn,' zegt Jacob.

Ik tuur door de zoeker naar hem en speel met de scherp-te. Maar zelfs als de kamer onscherp wordt, wordt Jacob dat niet. Hij blijft altijd helder en duidelijk.

Zoals alles in mijn leven is ook dit fototoestel een tikkeltje vreemd. Ik had het bij me toen ik bijna verdronk, en sindsdien ziet het nét iets meer.

Net als ik.

Mijn ouders, Jacob en ik lopen de gang uit, die in dezelfde stijl is ingericht als onze kamer: in rijke paars- en blauwtinten, met wandkandelaars in de vorm van handen. In de meeste zit een lamp. Maar hier en daar is er ook een hand leeg.

'*Ghost five*,' zegt Jacob terwijl hij tegen een van de open handen slaat. Die wiebelt een beetje en dreigt te val-

len, en ik werp hem een vernietigende blik toe. Hij lacht schaapachtig naar me.

Om beneden te komen, laten we de onheilspellende smeedijzeren lift, die maar groot genoeg is voor één persoon, links liggen en nemen in plaats daarvan de brede, houten trap.

Op het plafond van de lobby is een tafel geschilderd met lege stoelen eromheen, alsof ik er van bovenaf op neerkijk. Het effect is duizeligmakend.

Ik heb het gevoel dat ik word bekeken, en als ik me omdraai zie ik in een nis een man die om een gordijn heen gluurt. Pas als ik vlakbij ben, besef ik dat het geen man is maar een buste: een koperen beeld van een hoofd en een borst. Hij heeft een sikje en bakkebaarden en hij staart me ingespannen aan.

Volgens het bordje op het marmeren voetstuk is dit de heer Allan Kardec.

Jacob leunt ertegenaan. ‘Hij kijkt nogal nors.’

Dat ben ik niet met hem eens. Meneer Kardec frons inderdaad, maar het is net zo’n frons als mijn vader soms trekt wanneer hij heel diep nadenkt. Mijn moeder noemt het zijn uurwerkgezicht, want ze beweert dat ze achter zijn ogen de radertjes kan zien ronddraaien.

De blik van de buste heeft echter ook iets griezeligs. De ogen zijn dan ook niet van koper, besef ik, maar van glas: donkere knikkers met dunne grijze flarden erin.

Mijn moeder roept me, en als ik me omdraai zie ik dat zij en mijn vader bij de uitgang van het hotel staan te wacht-

ten. Jacob en ik lopen achteruit weg van de spookachtig sturende blik van het koperen beeld.

‘Klaar?’ vraagt mijn vader terwijl hij de deur opendruwt. En met die woorden stappen we het zonlicht in.

De hitte treft me als een loden bal.

In het noorden van de staat New York, waar we wonen, wordt het ’s zomers in de zon wel heet, maar blijft het in de schaduw koel. Hier is de zon een soort vloeibare hitte, zelfs in de schaduw, en lijkt de lucht wel soep. Ik zwaai met mijn arm en voel dat er vocht aan mijn huid blijft kleven.

De hitte is niet het enige wat me opvalt.

Er ratelt een paard-en-wagen voorbij. Een lijkkoets gaat de andere kant op.

En ik ben niet eens in de Sluier. Dit is gewoon de huidige, levende versie van New Orleans.

We verblijven in het French Quarter, waar de straten namen hebben als Bourbon Street en Royal Street, waar de huizenblokken klein en gedrongen zijn en smeedijzeren balkons als klimop langs alle gevels kronkelen. Het is een woeste mengelmoes van kleuren, stijlen en geluiden. Kasseien en beton, kronkelende bomen en Spaans mos. Ik heb nog nooit zo veel tegenstellingen tegelijk om me heen gezien.

Edinburgh, de eerste stad die we voor de opnames van